

RESONANSSI RY

Helsingin yliopiston fysikaalisten tieteiden ainejärjestö

Resonantia 7.12.2015

Unelmia ja järjestöhommia

Joona Havukainen

Resonanssin puheenjohtaja 2015, teoreettisen fysiikan opiskelija

Liian usein saa kuulla opintomenestyksen puolesta pelkäämisen estävän opiskelijajärjestön toimintaan osallistumisen. Tätä näkemystä ei auta satunnaiset vanhempien aktiivien ylpeilevät heitot siitä, kuinka opiskeluaika pitenee kun lähtee järjestötoimijaksi. Syyskokouksessa uutta hallitusta valittaessa vitsailevaan sävyyn kerrottiin hallitukseen hakemisen syyksi liian hyvä opintomenestys.

Tämä on asenne on myrkyä opiskelijajärjestöille.

Kiistatta järjestötyön tekeminen vie aikaa ja siitä saatavaa palkkiota ei makseta rahassa tai opintopisteissä, ainakaan kovin todenmukaisesti. Kuitenkaan toiminta ei vaadi tunteja päivittäin, saati ole koko elämä edes puheenjohtajilla. Terveempi lähestymiskulma olisi pitää järjestötoimintaa harrastuksena tai vaan tapana viettää vapaa-aikaa. Pahimmillaan työmäärän ja ajankulutuksen liioittelu ajaa opiskeluorientoituneimmat pois järjestöjen piiristä kokonaan ja syntyy tilanne että järjestöt näyttävät ulospäin vain opiskelusta viisivaavien porukoiksi. Tällöin sekä järjestöt että järjestötoiminnasta paitsi jättäytyvät opiskelijat kärsivät.

Toiminta opiskelijajärjestöissä on monipuolista. Se on kaunista, omituista ja parhaimmillaan arvaamatonta. Jonain päivänä saattaa vaeltaa opiskelukaverien kanssa Nuuksiassa, toisena hypätä vuosijuhlien jälkeisen aamun ensimmäiseen metroon ja hurauttaa jäätelölle lähemmäs sadan juhlapukuisen ystävän kanssa. Joskus luututaan juhlasalin lattioita kello kolmelta aamuyöstä hyvien pippaloiden jälkeen. Olen seikkaillut Skotlannin linnamailla, kilpaillut fysiikkaturnauksessa Leidenissa, eksynyt sokkeloisissa Venetsiassa, istunut iltaa rauniobaarissa Budapestissa, ollut mukana luomassa perusopintojen pelisääntöjä ja osallistunut Fysiikan laitosneuvoston kokouksiin, kaikki opiskelijajärjestötoimintaan liittyen ja niiden ystävien kanssa, joihin olen ainejärjestössä tai osakunnalla tutustunut.

Siitä huolimatta että yliopistourani parhaat muistot ovat jostain muusta kuin kvanttimekaniikan oppikirjasta, opinnot eivät koskaan ole jääneet toissijaisiksi. Välillä järjestöelämän ja opintojen kanssa tasapainottelu vaatii uhrauksia, mutta tuskin sen enempää kuin työn ja vapaa-ajankaan. Aamun tullen sitä kuudetta olutta ei enää kaipaa eikä harmita että lähti juhlista kotiin jo kahdelta aamuyöllä. Välillä voi myös lakata metsästämästä puuttuvia kertoimia yhtälönjohdossa ja mennä pelaamaan lautapelejä OHlle eikä aina ei ole pakko valvoa yön läpi saadakseen laskaritehtävän jokaista alakohtaa viimeisteltyä. Parhaimmillaan opiskelijajärjestöjen monipuolinen vapaa-ajan toiminta tukee opintoja, antaen tarmoa kirjojen puurtamiseen tarjoamalla vastapainoksi jotain ihan muuta.

Kukaan meistä tuskin haki fysikaalisten tieteiden opiskelijaksi ollakseen vain järjestöaktiivi. Toisaalta luulen että opiskelijajärjestöjen ja -toiminnan ulkopuolelle itsensä jättävät menettävät kokemuksia, joita eivät missään muussa vaiheessa elämäänsä voi saada.

Ahkerä opiskelu ja järjestötoimintaan osallistuminen ei aina ole helpoin yhtälö ratkaistavaksi, mutta jätettäkään se harjoitustehtäväksi.